

**Balatonkenese Város
Polgármestere**

8174 Balatonkenese, Béri B. Á. tér 1.
Postacím: 8174 Balatonkenese, Pf. 1.
Telefon: (+36-88) 481 087
Telefax: (+36-88) 481 741
Honlap: www.balatonkenese.hu
E-mail: hivatal@balatonkenese.hu

ELŐTERJESZTÉS

**Balatonkenese Város Önkormányzata Képviselő-testületének
2017. szeptember 28. napján tartandó nyílt testületi ülésére**

Ügyiratszám: 283-3/2017/üg.

Tárgy: Káldy Attila sporteredményeiről szóló tájékoztatás megtárgyalása

Előterjesztő: Tömör István polgármester

Törvényességi szempontból megvizsgálta: Jurics Tamás jegyző

Előkészítette: Vida Viktória pénzügyi ügyintéző

Melléklet: Káldy Attila 283-2/2017 számú sporteredményeiről szóló tájékoztató levele és a Balatonkenesei Hírlap 2017. szeptember havi kiadásának cikke.

Tisztelt Képviselő-testület!

A Káldy Attila egyéni sportoló tájékoztatja a képviselő-testületet arról, hogy milyen sporteredményeket ért el eddig az évben. A képviselő-testület Káldy Attila 2016. évi beszámolóját elfogadta, azonban a 2017. évi támogatási kérelmét a 137/2017. (IV.27.) Kt. határozata értelmében elutasította. Az egyéni sportoló támogatása a 2018. évi kulturális keret terhére lehetséges.

Kérem a Tisztelt Képviselő-testületet, hogy az előterjesztést megvitatni, és a határozati javaslatot elfogadni szíveskedjenek.

Balatonkenese, 2017. szeptember 11.

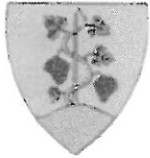
Tisztelettel:

Jurics Tamás
jegyző

Tömör István
polgármester

**Balatonkenese Város
Polgármestere**

8174 Balatonkenese, Béri B. Á. tér 1.
Postacím: 8174 Balatonkenese, Pf. 1.
Telefon: (+36-88) 481 087
Telefax: (+36-88) 481 741
Honlap: www.balatonkenese.hu
E-mail: hivatal@balatonkenese.hu

Határozat-tervezet:

**Balatonkenese Város Önkormányzata Képviselő-testületének
...../2017. (IX.28.) határozata**

Káldy Attila tájékoztatási ügye

1. Balatonkenese Város Önkormányzata Képviselő-testülete Káldy Attila egyéni sportoló tájékoztatását a 2017. évi eredményeiről tudomásul veszi, javasolja a támogatási kérelmét a 2018. évi kulturális keret pályázatának meghirdetése után nyújtsa be.
2. A Képviselő-testület felkéri Tömör István polgármestert a szükséges intézkedések megtételére és felhatalmazza a támogatási szerződés aláírására.

Felelős: A támogatási szerződés aláírását illetően: Tömör István polgármester
A szakmai és pénzügyi beszámoló benyújtását illetően: támogatott

Határidő: 15 nap

Balatonkenese Város Önkormányzata

Tömör István Polgármester úr részére

2017 SZEPT 06.

8174.Balatonkenese, Béri Balogh Á. tér. 1.

POLGÁRMESTERI HIVATAL BALATONKENESE	
Szám: 283-21/2017	2017 SZEPT 06.
Előadó: U.U.	

Tisztelt Polgármester úr!

Tisztelt Képviselőtestület!

Alulírott Káldy Attila részt vettem 2017. július 22 – 23-án a Hungaroringen megrendezett 24 órás kerékpár versenyen, ahol **abszolút kategóriában második helyezést, míg két korosztályos kategóriában első helyezést értem el.** Sajnos, én az idei évben nem részesültem a helyi sportolóknak járó anyagi támogatásból, a napokban értesültem róla, hogy ennek technikai okai vannak, mivel a tisztelt Képviselő testület tagjai abban a hiszemben voltak, hogy én nem tettem eleget a 2016 évi támogatás elszámolási kötelezettségemnek, pedig ez részemről 2016 októberében megtörtént, s az önkormányzat részéről ezzel kapcsolatosan kifogás nem merült fel, mindent rendben találtak. Az említett versenyen való nevezés és részvétel ez okból nagyon megterhelő volt számomra. Mivel, csak a nevezési díj önmagában 30 000 forint volt, a részvételhez további költségeim 105 000 forint (új gumik, láncok, fogas koszorúk, szervízelés, stb..). Ezeket saját magam fedeztem, de a város sport hírnevét öregbítettem most, és a korábbi években is, mivel itt készülök fel minden évben, itt élek, mindig Balatonkenesei lakosként versenyzek, így legutóbb is többször elhangzott a díjazásomnál a város neve. Ajánlom tisztelt figyelmükbe a szeptemberi városi hírlap levelémhez kapcsolódó cikkét, mely többek közt sportsikereimről is szól.

Sajnálom, hogy a város idén nem támogatott erejéhez mérten egyéni sportolóként, mert számomra ez a segítség nagyon sokat jelent, s jelente továbbra is, mivel már készülök a következő megmérettetésre. **Hajrá magyarok, hajrá Kenese!**

Balatonkenese, 2017. szeptember 4.

Káldy Attila

Káldy Attila

„...Ez az egész tiszta rock'n'roll...”

Egy elképesztően nagy teljesítményt többször is végrehajtó igazi, kemény fából faragott sportolót szeretnénk bemutatni olvasóinknak, **Káldy Attila** kerékpárost. Mert Attila Balatonkenesén él, itt edz. És mikor találkoztunk, azt mondta, szereti a zenét, amelyek olyanok, mint Janis Joplin Cry Baby-je.

– 2007-ben 10 nap 6 óra 12 perc alatt, egyetlen magyar-ként harmadszor is sikerrel teljesítetted a világ legkeményebb ultramaraton versenyének tartott RAAM 4897 km-es távját.

– 2003-ban, 2006-ban és 2007-ben vettem részt a Race Across Americán. Ez magyar rekord. Melybe az is beleszámít, hogy a versenyt nem körpályán teljesítettem – mintha mondjuk a Velencei-tó körül vagy a Hungaroringen rendezték volna.

– Mit takar az ultramaraton fogalma az olyanok számára, akik nem járatosak a kerékpárversenyek világában?

– Ahogy a neve is mutatja, ultratávokat kell elképzelni. A világ leghosszabb és legnehezebb ultraversenye a *Race Across America*. Ötezer kilométer, a nyugati parttól a keleti partig. Több mint harminc éve rendezik meg. Adott útvonal van, az elején egy térképet kapunk. Az utat nem lehet lerövidíteni. Los Angelesből nem messze van egy kisváros, *Ocean Side*, onnan indul. Amikor legutóbb részt vettem ezen a versenyen, *Atlantic City*ben volt a végállomás, oda futottunk be. A verseny nyugatról keletre halad, három időzónán megyünk keresztül. Az idő ilyenkor mindig ugrik három órát, de a versenyzőket ez a legkevésbé sem érdekli, mert mindenki túl van hajtva. Csodálatos amerikai földrajzi helyeken megyünk át, mint például Arizona, a homokszivattyú, ahol hetven fok van az aszfalton. Aztán ott a Sziklás-hegység a maga háromezer méteres magasságával. Felmegyünk a Nagy Vízvázalstóhoz, onnan már csak lefelé kell gurulni. De addig el kell jutni! Sok a szerpentin, öt-hat százalékos emelkedők vannak.

– Aki ennek a felét teljesíti, és utána életben marad, az már nagy teljesítmény.

– Nem a Sziklás-hegység a legnehezebb szakasz. Persze nem azt mondom, hogy az ember visszasírja, de amikor belekerülünk az igazi indián préribé, Winnettou-ék világába, a semmi közepére, ahol ötven-hatvan kilométeres szembeszél fúj, akkor végünk van. De ha kérjük az isteneket és a jó sorsot, a szél még a segítségünkre is lehet. 2007-ben kifogtam, mert átlag harminc kilométeres szél fújt át a prérin. Ezek jelentik a kulcsát az egész versenynek. – Előfordul, hogy ezt valamilyen formában meg is kell fizetni. Az említett szerencsés esetben a fél távon már túl voltunk, amikor beértünk a soron következő kisvárosba, *Eldorado*ba. A szervezők közölték, hogy innen senki nem megy tovább sehova, mert hurrikánriasztást adtak ki. A kocsikat beállították közvetlenül a házfalak mellé, a mezőny pedig három órán át várakozott, amíg le nem fújták a riadót. Birtam egy darabig, majd mondtam, hogy srácosk, szereztem menjünk. Amerikai segítőnk lebeszélte róla: egyszer már átélt ilyen vihart Floridában. A szállása egy felhőkarcolóban volt, ami a szél hatására jócskán kilengett. A szél kocsikat képes felemelni, hát még egy kerékpárost...!

– Könnyen valami egészen más helyen találhattad volna magad.

– Például mindjárt Kubában! Úgyhogy meggyőztek, ott maradtunk. Elment ugyan az időnk, de túléltek.

– Hogyan lehet elindulni ezeken a versenyeken?

– Nem elég a nevezés, a résztvevőknek kvalifikálniuk is kell magukat. A szervezőknek nem feltétlenül a kétezer dolláros nevezési díj kell: nekik olyan versenyzőkre van szükségük, akik teljesítik a távot. Nagyon megrostálják a jelentkezőket. Van két-három verseny Európában és Észak-Amerikában, amelyeken szintidőt kell menni ahhoz, hogy a Race Across America egyáltalán szóba jöhessen. Aki a válogatókat teljesíti, jogot szerezhet az indulásra.

– Ez önmagában nehéz.

– Az volt a szerencsém, hogy akkor mentem ezer kilométeres egyéni csúcst a Velencei-tó körül. Ezt igazoltam, és a Race Across szervezői elfogadták. Ott szerepelt az is, hogy ultratriatlon-világbajnok vagyok, tehát némi közöm van ehhez a szakághoz, de ez önmagában semmit nem jelent. Egy-egy ilyen versenyen világsztárok indulnak, nagy amerikai kerékpármárkák sportolói. Nem amatőr túraverseny. Persze a szervezők örülnek, ha minél színesebb a mezőny, ha nem csak profik indulnak, de nem egyszerű az indulás, még a kijutás sem.

– Melyik a nehezebb? Bejutni a versenyzők közé, vagy megteremteni a kijutás feltételeit?

– A versenyzéshez szükséges anyagi fedezet előteremtése számomra nehezebb volt. Pályáztam ideén az önkormányzattól támogatásra, mint kenesei sportoló, aki Balatonkenese hírnevét öregbítem, de sajnos nem kaptam meg. Ezt fájjalom.

Ha számszerűsíteni akarom a befektetett energiát, negyven százalékban a kvalifikáció, hatvanban viszont a szükséges pénzösszeg összeszedése. Kerékpárforgalmazókkal, szponzorokkal, biztosítókkal tárgyalni... Erre egy csapatnak kell szakosodnia. Sokkal több energiámat lekötötte, mint a felkészülés.

– Magyaroként egyedül szoktál indulni?

– Legutóbb rajtam kívül még két magyar egység indult. **Szőnyi Feri**, a fantasztikus ultratriatlon fenomen, aki nemrég megkergette a jetit a Himalájában: egyedüli magyaroként ő bírta ki az ötezer méteren levő távot lefutni. Ilyen körülmények között nagyon nehéz helytállni: három-négyezer méteres magasságban már extrém terhelés éri a sportolók szervezetét, futás közben gyakran elered az orruk vére és más nehezítő tények lépnek fel a ritka levegő miatt. A versenyt megelőző akklimatizálódás is legalább egy hónapig tart. – Szóval vele is versenyeztem Amerikában, már kétszer. A másik magyar egy fiatal versenyző, **Járvás Tomi** volt. Neki nagyon jól ment, az újoncok kategóriájában ő nyert. De hogy egy kicsit dicsekedjek és büszke legyek, még mindig én tartom a magyar rekordot, tíz nap hat órával. Tomi tíz nap hét órával teljesítette a távot.

– Hányszor indultál el a Race Across Americán?

– Háromszor teljesítettem a távot. 2003-ban indultam először, akkor utolsó lettem, a tizenharmadik. Egy társam feladta

2017. IX. 6.

Káldy Attila

Képviselőtestületnek szerezte fel!

útközben, de én legalább befejeztem. Igaz, akkor új volt a csapat és én is új voltam. Egyedül nekünk nem volt lakóbuszunk; nem tudtunk hol aludni, mosakodni. Három segítőt volt, akikkel benzinkutakon töltöttük meg a kulacsainkat vízzel és ott tisztálkodtunk. A Voyager hátsó ülésén aludtam úgy, hogy kilógott a lábam.

– *Elképesztő, hogy mindemellett még teljesíteni is képes voltál.*

– Nem volt egyszerű, de megcsináltuk. Az amerikaiak nem akarták elhinni!

– *Hogyan képzeld el egy ilyen versenyt? A tíz nap során milyen az élet? Hogyan telik egy nap? Milyen lehetőség van pihenésre? Egyáltalán: optimális esetben két versenynap között lehet feltölteni, pihenni?*

– Egyenként indulunk. Időmérés van, utána kezdődik a verseny. Az első harmincöt kilométer után elkezdjük megmászni a Kaliforniai fennsíkot. Nem ma-

gas, talán nyolcszáz méter, de negyven fok melegben elég megterhelő. Innen az Arizonai sivatagba futunk bele. Az idő telik, a nap süt, mi meg olvadunk, mint a hóember. Célzatos hamar átjutni rajta, mert minél több időt tölt el ott az ember, annál valószínűbb, hogy csak egy pocsolya marad belőle, mire a túlsó oldalon kiér. Bármivel védekezel, akkor is megégsz.

– *Nem lehet trükközni, hogy mondjuk ne nappal érkezettek a sivatagba?*

– Nem éri meg, hiszen az idővel is versenyzünk; ha megállunk megvárni az éjszakát, az veszteség. A verseny során ritkán szállunk le a bringáról. Az első két napban nem lehet aludni, mert megy mindenki ezerrel. A segítőid három nap után már nem a segítőid, hanem az ellenségeid. Legalábbis te így érzed. Haragszol rájuk, mert ott ülnek a kocsiban. Az emberi kapcsolatokban megváltoznak az arányok. Mindez a fizikai és a lelki fájdalommal és az összezártsággal jár együtt. Ha a versenynek vége, három-négy hónapig nem is beszélünk egymással. Időnként úttalan utakon vezet át az út, de sok államban megyünk autószerződésen. A verseny szervezőinek mindre útvonalengedélyt kell kérniük. Történelmi tájakon járunk; jelentős emlékhelyek, polgárháborús emlékművek mellett visz el az út. Ugyanúgy megemlékeznek az északiakról, ahogy a déliekről is. Amerika tud emlékezni, meg tud felejteni.

– *Versenybírók menet közben is ellenőriznek?*

– Folyamatosan. Az első versenyemen rögtön megbüntettek két órára. Be kell tartani a közlekedési szabályokat. Amerikában nincs elsőbbségadás kötelező tábla, mindenütt stop-tábla van. Nem álltam meg szabályosan, hanem mint a vagányok, a bringa mozgásban volt. Szólt az egyik versenybíró, hogy egy óra büntetést kapok, mert nem tettem le a lábam. Egy órában kétszer-háromszor mehet oda a versenyzőkhöz a kísérvőcső. Hozzám négyszer jött oda, ezért is megbüntettek.

– *Hogyan és honnan figyelnek?*

– Kocsiból és távcsővel, dombtetőről. Lesben állnak. De ezen is túl vagyok, mindezekből a következő versenyekre okosodtam.

– *Azzal, hogy letekertél közel ötezer kilométert Amerikában, átérezted, hogy milyen magad alá gyűrni az amerikai kontinentst? Ahogy a pionírok tették, amikor meghódították Amerikát – csakhogy ők jóval lassabban haladtak, mint Te!*

– Igen. Szerintem mi, bringások vagyunk a legjobbak. A megmérettetést szervezik motorosoknak és autósoknak, turistáknak is. De mégis mi, bringások vagyunk azok, akik versenykörülmények között, saját erőből végrehajtjuk ezt a feladatot. Igen, ez a világ legnehezebb kerékpárosversenye, hiszen egy földrészt kell átszelni.

– *A mezőny nemzetközi? Európában a franciák és az olaszok nagy kerékpáros nemzet.*

– Jó a megközelítés, mert nekik vannak a legklasszikusabb versenyek. De nagyon jók a belgák, náluk is világhírűek a bringások. Ugyanilyen jók a hollandok és mostanában a szlovének, a szlovákok is. Nagy, nemzetközi társaság. Beveszik a kelet-európaiakat is. Aki jól megy, annak ott a helye. Az a lényeg, hogy a versenyző színvonalat hozzon. Mindig egy évre kötnek szerződést – aki nem teljesít jól, legközelebb már nem lesz ott.

– *A kerékpáros ultramaratonok királyaként tartanak számon...*

– Ez enyhe túlzás, inkább szeretem, amit csinállok. De azért ott vagyok az elején. Inkább úgy fogalmaznék, hogy Magyarországon én vagyok az, aki a rendszerbe hozta ezt a sportot. Én hívtam fel a figyelmet a szakágra.

– *Hogyan vezetett idáig az út? Mióta kerékpározol? Mióta versenyzel?*

– Tizennyolc éves koromban mentem le a Videotonhoz bringázni, akkor hirdettek utánpótlást. Megfeleltem nekik, nekem meg tetszett, csináltam. Aztán elköltöztünk, és a rendszeres edzésre járás abbamaradt. A bringám viszont megvolt. A katonaság után mentem vissza újra. A jó évek addigra elmentek, már nem voltam annyira fiatal. Aztán meghirdették az ultratriatlon világbajnokságot. Felajánlottak egy 106-os Peugeotot. Úgy gondoltam, jó lenne megnyerni. Ez a negyedik ilyen verseny volt, korábban már három bonyolítottak Velencén. Persze végül kiderült, hogy semmiféle autó nem lesz... A nyugat-európai versenyzők, franciák, svájciak, dánok összecsomagoltak, hazamentek. Ez is Magyarország. Én nem hagytam cserben a támogatóimat, akik körülbelül az akkori havi fizetést, valami harmincezer forintot fizettek ki nekem nevezési díjra. Ez 1994-ben volt. Elindultam, és megnyertem a versenyt.

– *Ha jól tudom, egészen más területen is fűződnek nagy teljesítmények a személyedhez.*

– Öt kategóriában csináltam fekvőtámasz-világcsúcsot.

– *Milyen kategóriákban?*

– Újjhegyeken, öklön tartott fekvőtámasz, ugyanez kézháton; egykezes, kétkezes változatban.

– *Elképesztő!*

– Szerintem is!

– *Milyen kerékpáron versenyzel?*

– Amilyet össze tudok rakni.

– *Ha a kerékpársport szerelmesei meglátnák a géped, azért biztosan elájulnának.*

– Nem nagyon. A legátlagosabb kerékpárom van. Lehet, még meg is sajnálnának! Most alap és divat, hogy karbon váza legyen a bringáknak és karbon villája. De az alkatrészek tíz-tizenöt évesek, még csak nem is a legújabb rendszerem van. Nincs elektromos váltóm se. A bringa összsúlya hét kiló. Vannak nála könnyebbek is – a nemzetközi szabvány 6,8 kg. Az alá a Nemzetközi Kerékpáros Szövetség nem engedi, mert túl könnyűek lesznek a bringák, könnyen törnek és kész a baleset.

– *A biciklid tehát nem konkrét márka.*

– Nem, de ezt mindenki így csinálja. A kerékpár három részből áll: van a váz, az alkatrészek és a kerekek. Mindegyiket más cégek gyártják. Mind szakosodnak, specialisták. Vannak olyan alkatrészgyártók, amelyeknek van kerékszettjük is, de a gyártók általában nagy egységre szakosodnak. Jelenleg három nagy család van, a Shimano, a Campagnolo és a Schram. Mindig egyéni döntés, miből áll össze egy-egy kerékpár. Mindenkinél van, amit preferál és olyan is, amit igyekszik kerülni.

– *Egyé kell válni a bringával, igaz?*

– Ha valaki el akar érní valamit, akár mountain bike-on, akár másban, tényleg egyé kell válnia a bringával. A gerinc, a far, a fej, a térd mozgása mind a bringához kell idomuljon. Elég egy apró mozdulat, és már bent vagy az árokban. Persze azért nem ennyire veszélyes: ha elengeded a kormányt, akár mindkét kézzel, akkor a bringának egyenesen kell mennie, nem szabad húznia semmilyen irányban.

– *Hogy lehet felkészülni egy ultramaratonra?*

– Edzés, edzés, edzés. És hogy hiszel benne.

– *Fontos a hit?*

– Jó nagy közhely, de minden fejben dől el. Nem a lábad adja ki a parancsot, hogy meddig kell kibírnod, hanem az agyad. A szíved a végtelenségig elvinne, megszakadna a fájdalomban, de tovább küldene. Az agyad viszont tudja, meddig mersz el fizikailag. Hajnali

két óraker álmos, fáradt, kimerült vagy, ráadásul olyan helyre kerültél, ahol az előzőhöz képest huszonnyolc fokkal több van – mindezt számításba kell vened. Az agyadat nem tudod becsapni. Az rávesz, hogy igenis, pihened kell: a következő körben kimegy alólad a bringa, mert bealudtál. Viszont ha alszol fél órát, újra friss leszel, aztán nekifutsz újra és végigtold a távot.

– *Melyik a nagyobb fáradtság: a fizikai vagy a szellemi? Vagy a kettő összeadódik?*

– Igen, ezt nem lehet különválasztani. Egyébként nem kell földönkívüliként nézni az olimpiai bajnokokra, világbajnokokra, Tour de France győztesekre; ezek mind emberi teljesítmények. Nem olyan nagy ügy ez. A sportolók ezt vállalták, erre kötelezték el magukat, ebben hittek. Ebben hiszünk. Ha

nagyon hiszel valamiben, még ha hazudsz is magadnak, hogy a világ legjobbja akarok lenni, ott akarok lenni az elején, meg akarom nyerni, ezért bizonyos áldozatokat hozol. Ha sikeres adóellenőr vagy főkönyvelő akarsz lenni... Vagy például zenész. Olvastam a Hírlapban a Deep Purple tribute zenekarról, akik nemrég jártak Kenesén. Biztos, hogy ezek a srácok sem úgy voltak, hogy na, akkor két perc múlva mi leszünk a Deep Purple. Egészen biztosan négy-öt órát tréningeznek, gyakorolnak naponta. Komoly emberek, alázatosak, gyúrik a gyakorlatokat. Nem lett volna máshogy még a Led Zeppelin se. El ne higgye senki a Guns 'n' Roses énekesének, Axl Rose-nak, hogy azért lett olyan sajátos hangja, mert a nagymamája tanította. A csapat gitárosa, Slash tíz-tizenöt órát gyakorolt naponta. Ő ebben hisz. Máshogy nem lehet eljutni sehová.

– *Edzés, versenyzés közben, amikor erőt kell meríteni, ad a zene valami pluszt, amitől jobban mennek a dolgok?*

– Szoktam dallamokat idézni. Ma már inkább újabb előadókat. De a régiéket közül talán a legtöbbször Jimi Hendrixet. A Hey Joe megmaradt.

– *Ez már átvezet a következő kérdéshez: milyen a hangulata a versenyfelkészülésnek?*

– Az egész nagyon rock'n'roll...! Néha nagyon nincs kedvem kimenni bringázni, viszont az agyam rávesz, hogy menjek, mert edzeni kell az izmokat, és három héttel a verseny előtt már ne szúrjam el, amikor idáig kihúztam.

– *Tehát az egésznek van egy olyan hangulata, mint egy jó rocknótának: magával ragadó, erőteljes...*

– Mint a Led Zeppelin, a Lépcsők a mennyországba. Ott is van egy lassú bevezetés, majd jön a dobos, aki a legjobb, aztán a világ legszínvonalasabb rockgyorsítása következik benne. És egyre erősödik az egész. Ehhez tudnám hasonlítani.

– *Feladni? Eszébe jut akár egy versenyzőnek is ebben a rendkívül erős, kemény emberekből álló mezőnyben?*

– Az egyik versenyemen először indult egy fiatal amerikai lány, egyéniben, nagyon jól szervezett csapattal. Délelőtt tíz körül beszaladtunk a sivatag elejére – ilyenkor már nagyon erősen süt a nap. A lány egyszerűen felforrt, túlhajtotta magát. A segítői az ilyenkor megszokott pszichikai hatásra építettek: bezárkóztak a légkondicionált autóbá, Joannát pedig kint hagyták. Közölték vele, üljön fel a bringára, forduljon vissza és adja fel a versenyt. És így megszégyenült, hogy gyenge volt. Minden versenyben benne van, a huszonnégy órában ugyanúgy, mint a grand prix-ban, hogy gyenge voltál, nem bírtad a távot.

– *Extrém terhelésnek vagytok kitéve. Nem fordul elő, hogy tragédia történik, és az egyik versenyző meghal?*

– De igen. Autóbaleset miatt. A 2003-as versenyen az amerikai váltócsapat egyik tagja kamionnal ütközött. Egyenesen neki hajtott. Lehet, a fáradtság tette, lehet, egyszerűen csak nem figyelt eléggé. Ez sajnos benne van. A veszély sokféle lehet. Teljesen más természetű, de előfordult olyan is, hogy eltévedtünk. Én is és a csapatom is. Vissza kellett találni a kijelölt útra, és ez bizony idővesztés volt. De megcsináltuk, és két világcsúcsot is felállítottunk. Akkor sírtam először meg utójára.

– *Gratulálunk! Erő és kitartás biztosan kell mindehhez. Ráadásul országos csúcsok és más rekordok is fűződnek a nevedhez. 2009-ben a franciaországi Le Mansban 24 óra alatt 678 km-t tekertél, mely hivatalos 24 órás hazai csúcs lett.*

– Ott mindig megnyerem az „öreg csontok”, a 40-50 évesek versenyét. Most már az 50-60 évesek között kell nyernem!

– *További erőt, sikert és kitartást kívánunk a versenyzéshez.*

Vasváry-Tóth Tibor